

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095386928/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Hen imod morgenstunden, da jeg havde lyttet længe til min spillemand, og han til sidst havde holdt op, og jeg var lensunken i en dyb og broget drøm, i hvilken jeg så hele verden sønderhækket, sorg og glæde, lavhed og højhed blandet sammen, og lavet til fantastiskke figurer, der udførte en sindforvirret St. Veitsdans, da kom den lystige spillemand og vakte mig med en finger af min dvale, idet han sa:

Ven, vil du virkelig gå hen og opsøge hint fjærne land, uden at du først har prøvet livets lyst?

Har jeg da ikke prøvet den? tænkte jeg.

De stemte deres violiner, og så tog de fat, og de spillede bagefter to på en gang, og mine syndige øren lyttede til det. Et stykke om kærlighed spillede de. Når den ene sukkele i længsel, så bandede den anden af utålmodighed; når den ene jublede over behørelse, spyttede den anden af væmmelse; når den ene klagede og græd i forsmået elskov, grinede den anden med foragt og spot; når den ene besnålede og tryglede, sparkede den anden fra sig, hånlige og ligeglad – og sådan gik der hele tiden. Jeg stod der, bedøvet, forbløffet, endevendt.

Se, det er kærligheden, sa de; har du lyst til at kende den?

Jeg vil kende alt, hvis det er muligt, svarede jeg. Intet bur være mig fremmed.

Da åbnedes hulens bagvæg, og jeg så langt ind, men spillemandene var forsvundet i samme øjeblik.

